

BE

légy mellettem

with me

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

A #1 NEW YORK TIMES *bestseller* Várj rám *folytatása!*

J. L. ARMENTROUT

BE

l é g y m e l l e t t e m

with me

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Ajánlom ezt a könyvet az öcsémnek,
akinek a születésnapja éppen
a Légy mellettem megjelenésének napjára esik.
Sok boldog születésnapot, Jesse James!*

1. FEJEZET

MOST MÁR BIZTOS, HOGY AZ ÉDES TEA LESZ A HALÁLOM. És nem is csak azért, mert annyira cukros, hogy az embert egyetlen korty is diabéteszes kómába taszíthatja. Vagy azért, mert a bátyám kis híján hármas karambolt okozott, amikor hirtelen megfordult a pick-up-jával az országút kellős közepén egyetlen pillanattal az után, hogy a következő, mindössze kétszavas üzenet érkezett a telójára.

Édes. Tea.

Nem. Hanem mert ezáltal összehozott a jó sorsom Jase Winsteaddel, minden csaj álmainak fizikai megtestesülésével.

Jaj, szentséges Mária, ki első vagy minden anyák között, ez nagyon ciki lesz!

Miért, ó miért kellett a tesómnak üzenetet küldenie Jase-nek, elárulva, hogy éppen arrafelé járunk, amerre lakik, és megkérdeznie, hogy nem kell-e neki valami a boltból? Hiszen Camnek nem lett volna más dolga, mint körbejárni velem a környéket, és megmutatni, hogy mi merre van! Mondjuk az is igaz, hogy amit így láthattam, messze túlszárnyalt bármit, amit a táj nyújthatott volna.

Mert már kezdtem attól tartani, hogy ha még egy sztriptízbár előtt elgurulunk, kénytelen leszek kinyírni valakit.

Cam nagy sebességgel robogott, és közben rám sandított. Órákkal ezelőtt elhagytuk a 9-es utat. Tekintete az arcomról a kezemben tartott teára vándorolt. Felvonta a szemöldökét.

– Tudod, éppen erre való a pohártartó, Teresa!

Megráztam a fejemet.

– Semmi gond. Inkább fogom.

– Nekem mindegy. – Cam ekkor már az útra meredt.

Úgy viselkedtem, mint valami dilinyós, miközben tisztában voltam vele, hogy el kellene lazulnom. Még csak az kellene, hogy Cam rájöjjön, mi az oka annak, hogy úgy viselkedem, mint egy bekokózott idióta!

– Izé, én azt hittem, Jase a főszuli közelében lakik.

Ez azért elég mindennapi csevegésnek tűnik, nem? De közben, jaj, istenem, biztos voltam benne, hogy a hangom legalább egyszer elbicsaklott még ez alatt a nagyon-de-nagyon nem ártatlan kérdés alatt is!

– Aha, persze, de az idő nagyobb részét az apja farmján tölti. – Lassított, és jobbra fordult. A tea kis híján kirepült az ablakon, de úgy kapaszkodtam bele, mintha az életem volna a tét. Ez a tea nem megy innen sehova! – Ugye emlékszel még Jackre?

Még szép, hogy emlékeztem! Jase ötéves öccse, aki mindennél többet jelent neki. Valami kényszeres módon, a Jase-ről megtudott összes kis részletre teljesen tisztán emlékeztem, gondolom valahogy úgy, ahogyan Justin Bieber rajongói is mindent tudnak a bálványukról. Lehet, hogy nagyon cikin hangzik, de akkor is ez volt az igazság. Ugyan sem ő, sem a világon senki nem tudott róla, de az elmúlt három évben Jase lassan kezdett egyre többet jelenteni nekem.

Egy barát volt.

Aki megmentette a bátyámat.

És akibe halálosan belezúgtam.

Aztán vagy egy évvel ezelőtt, amikor végzős lettem a gimiben, Jase pedig egy alkalommal Cammel együtt nálunk töltött néhány napot, egész más szintre lépett a dolog. Volt a lényemnek egy része, ami ezt a lépést legszívesebben örökre kitörölte volna – a másik része azonban nem volt hajlandó megszabadulni az emléktől, ahogyan az ajka az enyémre forr, a keze a testemet simogatja, és a szája valami egészen különleges fájdalommal eltelve, nyögve mondja ki a nevemet.

Jaj, istenem!

Az életre kelő emlékek miatt az arcom azonnal égni kezdett, de szerencsére a napszemüvegem nagyon sokat takart. Így is jobbnak láttam elfordulni, kinézni az ablakon, és ha nem tartottam volna attól, hogy Cam gyanút fog, legszívesebben az ablakot is lehúzóznám, és kidugom a fejem. Mindenképpen össze kell szednem magam. Ha Cam valaha megtudja, hogy Jase megcsókolt, azonnal megöli, feldarabolja, és elrejteti valami ehhez hasonló eldugott kis út mentén.

Márpedig ez nagyon, de nagyon nagy veszteség volna.

Az agyam teljesen kiürült, és fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék. Mindenképpen el kellett terelni a gondolataimat. A tea pohara párás lett, a kezem pedig egyre csak remegett, ami miatt kis híján elejtettem az egészet úgy, ahogy van. Talán megkérdezhettem volna Camtól, hogy van Avery, mert egyszerűen *imádott* Averyről beszélni. Ez biztosan működött volna. Aztán kérdezhettem volna a sulival kapcsolatban is, vagy beszélhettem volna a gimiről, de a fejemben újra és újra ugyanaz a gondolat jelent meg; hamarosan találkozhatok Jase-szel, mégpedig olyan helyzetben, amikor esélye sem lesz elmenekülni előlem.

Az utat szegélyező, sűrűn növekvő fák ritkulni kezdtek, és hamarosan zöldellő legelők tűntek fel közöttük. Cam befordult egy keskenyebb útra. A pick-up összevissza pattogott a lyukakban és kátyúkban, és a gyomrom is felfordult.

Behúztam a nyakamat, ahogyan elhaladtunk két barna faoszlop között. Általában lánc feszülhetett közöttük – bár ebben a pillanatban lekasztották és a földre dobták –, a bal oldalon pedig festett tábla lógott, amin az állt: WINSTEAD: MAGÁNTULAJDON. Hatalmas kukoricamezőre jutottunk. A szárazak mind száraznak és sárgának tűntek, és így ránézésre közel álltak ahhoz, hogy egyszerűen kiszáradjanak és elpusztuljanak. Kicsit távolabb néhány méretes lovat láttunk legelészni egy foghíjas fakerítés mögött. Bal kéz felé tehenek kóboroltak a legelőn, mindegyik kövér, és láthatóan nagyon elégedett a világgal.

Ahogyan közelebb értünk, feltűnt egy nagyon régi fészer. Az a fajta ijesztő, ezeréves épület, amit *A texasi lánctűrészesben* is láttam. Még a szélkakas is ott volt a tetején, amit meg mindig extrán kísértetiesnek éreztem!

A fészeren túl, kicsit messzebb, kétszintes lakóház. A valamikor fehérre festett falak mostanra inkább szürkének tűntek, és még onnan, a kocsiból is tisztán látszott, hogy sokkal több helyen mállott le a festék, mint ahol még ép volt. A tetőt több részen kék sátorlap fedte, és a kémény is mintha bármelyik pillanatban össze akart volna omlani. A ház mellé poros, vörös téglákat halmozott fel valaki, talán azért, mert meg akarta javítani a kéményt, de aztán beleunt az egészbe, és inkább hagyta a fenébe. A fészer mögött ezen kívül még ott volt egy több, lerobbant kocsinak örök nyugvóhelyéül szolgáló roncstelep is, tele rozsdátt teherautókkal és személygépkocsikkal.

Felegyenesedtem egy kicsit, és a döbbenettől levegőt sem kaptam. Tényleg ez Jase farmja? Mert valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag én ehhez képest valami sokkal... modernebbet képzeltem.

Cam a fészertől néhány méternyire leparkolta a pick-upot, és leállította a motort. Rám nézett, majd követte a tekintetemet a ház felé. Kikapcsolta az övet, és felsóhajtott.

– A szülei nagyon nehéz helyzetben vannak. Jase mindent megtesz, hogy segítsen nekik a farm körül, meg minden, de amint látod...!

Ennek a farmnak sokkal több segítség kellett volna, mint amit Jase megadhat.

Pislogtam.

– Elbűvölő.

Cam nevetett.

– Kedves, hogy ezt mondod.

Az ujjaim védekezően szorították meg a csészét.

– Komolyan.

– Aha. – Ezzel előrefordította a baseballsapkáját, hogy a sild árnyékolja a szemét. Barna hajtincsek bukkantak ki alóla.

Már éppen mondani akartam volna valamit, amikor a szemem sarkából mozgásra lettem figyelmes.

A fészter mellől egy kislú robogott elő, egy mini-John Deere traktoron ülve. Vastag karjai kinyújtva markolták a kormányt, göndör, barna haja lobogott a szélben, és az arca csak úgy sugárzott a szikrázó, augusztusi napsütésben. A traktort Jase tolt, és annak ellenére, hogy a kocsiban ülve nem hallottam semmit, biztos voltam benne, hogy motorhangot utánoz. A játék csak úgy pattogott az egyenetlen úton, Jase nevetett, a kisöccse pedig azt kiabálta, hogy „Gyorsabban! Told gyorsabban!”.

Jase megtette, amit a kölyök kért tőle, cikcakkban tolt a traktort, és végül közvetlenül a pick-up előtt álltak meg. Jack fékcsikorgást utánozott, és nem engedte el a kormányt. Hatalmas porfelhő szállt a levegőben.

Aztán Jase felegyenesedett.

Ó, istenem, a szám azonnal táva maradt! Nincsen semmi ezen a világon, ami rávehetne, hogy elforduljak az elem táruoló, lenyűgöző csodától!

Jase félmeztelen volt, és bőre verítéktől csillogott. Nem voltam teljesen biztos benne, milyen felmenőkkel büszkélkedhet, de az tuti, hogy vagy spanyolok, vagy a Földközi-tenger vidékének valamelyik más országából érkezhettek ide, mert a bőre az évnek minden szakában éppen ilyen napbarnítottnak tűnik.

Miközben a traktort tolt, izmai lenyűgöző táncot jártak. A melletökéletesen domborodott, a vállá pedig gyönyörű széles volt. Ilyen izmokat csak akkor szerezhethet az ember, ha naphosszat bálákat emelget és dobál. Szó szerint szálkásra volt gyúrva. A hasizma minden lépésre megfeszült, és elernyed. Tisztán kirajzolódott az összes kocka. Most azonnal meg akartam érinteni. A farmere lelógott a csípőjén, és szinte már túl sokat mutatott – annyira, hogy hirtelen eszembe jutott, talán nincs is rajta semmi a koptatott kék nadrág alatt.

Korábban még egyszer sem láttam a tetoválását a maga teljes valójában. Mióta ismertem, mindeddig csak kibukkanó kis részleteket láttam belőle, egy kis darabot a gallérja mögöl, vagy a bal vállán, a pólója alól kikandikálni. Egészen mostanáig nem tudtam, mit ábrázol.

Hatalmas volt – sötéttel satírozott, végtelen csomó, amely a nyakszírtől indult ki, végigkanyargott és hurkolódott a bal vállán, majd

le, nagyjából a felkarja közepéig. Lent, az alsó két hurok egymással szemben, kígyóra emlékeztetett.

Tökéletesen illett hozzá.

Az arcomat azonnal forróság töltötte el, és indult lefelé a torkomon. Kényszerítettem magam, hogy feljebb pillantsak, és éreztem, hogy a szám teljesen kiszáradt.

Az inas karok izmai megfeszültek, amikor kiemelte az ülésből, és a nyakába ültette Jacket. Megpördült, majd mély hangon, szívből nevetett, amikor a kiskölyök boldogan sikítózva csapkodott a karjaival.

A petefészkeim majd felrobbant.

Letette Jacket a földre, Cam pedig kinyitotta a vezetőoldali ajtót, kihajolt, és odakiáltott valamit a barátjának – de fogalmam sincs, mi lehetett az. Jase felegyenesedett, és a két kezét maga mellé engedte. Hunyorogva nézte a kocsi.

Leírhatatlanul elbűvölő volt. Nem sokan élnek a földön, akikről ezt el lehetne mondani. Talán az ünnepektől sztárok, vagy a zenészek között akadnak néhányan, de valóban kivételes érzés volt olyan szép embert látni, mint ő.

A haja kócos, vörösesbarna és hullámos. Az arca széles, éles vonalú. Az ajka telt és nagyon is kifejező. Állkapcsa határozott vonalát halvány borosta árnyékolta. Nem voltak ugyan gödrök az arcán, mint Camnek vagy nekem, de amikor elmosolyodott, neki volt minden srác közül a legszélesebb és legszebb mosolya.

Most azonban nem mosolygott.

Ó, nem, csak nézte a pick-upot, és az arcán feszültség tükröződött.

Teljesen kiszáradt a szám, és miközben a szélvédőn kifelé meredve néztem, és minden gondolatomat kitöltötte, milyen kellemes lehet

gyereket csinálni Jase-szel, belekortyoltam a teába. Nem mintha annyira siettem volna a szüléssel, de nagyon nem bántam volna, ha vele gyakorolhatom egy kicsit az odáig vezető lépéseket. Képzletben legalábbis.

Cam csak nézett engem, és olyan képet vágott, mintha elment volna az eszem. Talán nem is tévedett olyan sokat.

– Te tényleg beleiszol a teájába?

– Ja, bocsi! – Elpirultam, és leengedtem a csészét. Nem, mintha számított volna. Nem ez lenne az első nyálcserénk.

A szélvédőn túl láttam, hogy Jase ajkai megmozdulnak, és el-mormol egy „basszust”, majd megfordul. Most mi van, mégis elfut? Hogy merészeli? Hiszen itt a vacak, cukros teája!

Sietve kikapcsoltam az övem, és kinyitottam az ajtót. A lábam kicsusszant a lábujjtangás papucsból, és mivel Camnek mindenképpen ilyen magas parasztervét kellett vennie, természetesen majdnem fél méterre voltam a talajtól.

Valamikor régen, nagyon kecsesen mozogtam. A rohadt életbe, hiszen táncos *voltam* – képzett, és istentelenül tehetséges táncos –, akinek az egyensúlyérzékét a tornászok is megirigyelhették volna. Ez azonban az előtt volt, hogy egy elbénázott ugrással sikerült elsza-kítanom a térdemben a hátsó keresztszalagomat, ezzel véget vetve minden, profi tánccal kapcsolatos álmomnak. Abban az egyetlen pillanatban mindennek vége lett – az álmaimnak, a céljaimnak és a jövőmnek is.

Most pedig hajszálynyra voltam attól, hogy arccal lefelé a porban kössek ki. A dolog teljesen elkerülhetetlennek tűnt.

Kinyújtottam a kezem, próbáltam elkapni a kilincset, de nem sikerült. A tropára ment lábammal fogok először földet érni, és pontosan tudtam, hogy az nem fogja megtartani a súlyomat. Hasra fogok

esni, és szénné égetem magam Jase előtt, ráadásul a tea is a fejemen köt majd ki.

Már zuhantam, de közben már őszintén reméltem, hogy arccal lefelé landolok majd, mert akkor legalább nem kell látnom, milyen tekintettel néz.

Valahonnan, nem is tudom honnan, két kar nyúlt ki, és két kéz ragadta meg a vállamat. Az egyik másodpercben még vízszintesen lebegtem, félig kint a pick-upból, a következőben meg már függőlegesen állt a felsőtestem, és egy pillanatig mind a két lábam tehetetlenül rúgkapált a levegőben. Aztán meg már csak álltam, és a teát a mellkasomhoz szorítottam.

– Szent isten! Még a nyakadat szeged! – szólalt meg mellettem egy mély hang. – Minden rendben?

Ott álltam, közvetlenül a valaha látott legszebb mellkas mellett, és megigézve figyeltem, ahogyan egy veritékcsöpp végigfut a mellizmok között, majd le a lapos, kockás hason, és eltűnik a has közepén felfelé növvő finom kis szőrszálak között, a farmere alá húzódó tökéletes vonalat alkotva.

Cam sietve kerülte meg a pick-upot.

– Nem ütötte meg a lábad, Teresa?

Nem. Minden rendben volt. Még annál is nagyobb rendben. Vagy egy éve nem voltam ennyire közel Jase-hez, és fantasztikus volt az illata – férfias, és éppen csak egy egészen halványan érződött az arcszesz is. Felnéztem. Csak ekkor döbbsentem rá, hogy a napszemüvegem leesett az arcomról.

Jase szeme a szürkének valami egészen lenyűgöző árnyalata volt. Amikor először láttam, meg is kérdeztem tőle, mert azt hittem, valami kontaktlencse. Ő azonban csak kinevetett, és hagyta, hogy körbenyomogassam.

Most nem nevetett.

Nagyot nyeltem, és kényszerítettem az agyamat, hogy forogni kezdjen.

– Itt van a cukros teád.

Jase felvonta a szemöldökét.

– Beverted a fejedet? – kérdezte Cam, és megállt mellettünk.

Forróság öntötte el az arcomat.

– Nem. Talán. Nem tudom. – Aztán Jase felé nyújtottam a teát, és mosolyt kényszerítettem az arcomra, miközben azon imádkoztam, hogy ne tűnjön az egész olyan nagyon gázosnak, amilyennek érzem. – Tessék!

Jase elengedte a karomat, átvette a poharat, én pedig meglepődve konstatáltam magamban, hogy talán jobb lett volna kiöntenem az egészet, mert akkor még mindig a karomat fogná.

– Kösz! Biztosan nincs semmi baj?

– Aha – motyogtam, és lepillantottam. A napszemcsóm a kocsi kereke mellett hevert. Sóhajtván hajoltam le és vettem fel, majd tisztogattam meg, mielőtt megint feltettem volna. – Kösz, hogy... izé, elkaptál!

Jase egy pillanatig csak nézett, aztán megfordult, mert meghalotta, hogy Jack felénk rohan, a kezében volt Jase pólója is.

– Itt van! – kiabálta a kissrác, és úgy lobogtatta, mint egy zászlót.

– Kösz! – mondta Jase, aki elvette tőle a pólót, és átadta neki a teát. Összeborzolta a kiskölyök haját, aztán legnagyobb csalódottságomra felhúzta a pólóját, és eltakarta a csodálatos felsőtestét. – Nem is tudtam, hogy Teresa is eljön veled.

A kánikula ellenére is borzongás futott végig a gerincemen.

– Csak körbejártunk egy kicsit a városban, és megmutattam neki, mi merre van – magyarázta Cam, és a kis korcs kutyára vigyorgott,

ami szépen lassan óvakodott közelebb hozzám. – Tudod, még soha nem volt itt a farmon.

Jase bólintott, és visszavette Jacktől a teát. Csak néhány pillanatig volt a kiskölyök kezében a pohár, de jó esély volt rá, hogy ennyi idő alatt vagy a felét kiitta. Jase a fészker felé indult. Csak eddig voltam neki érdekes. Kész. A torkom összeszorult, és azt kívántam, bárcsak ne is adtam volna neki oda a teát.

– Te és Avery ugye eljöttök ma este a buliba? – kérdezte Jase Camtól, és belekortyolt a teába.

– A luaura? A világért ki nem hagynánk! – vigyorgott Cam, és az arcán megjelent a gödröcske. – Ne segítsünk az előkészületben?

Jase megrázta a fejét.

– Majd az új husik elintézik. – Hátrapillantott, rám nézett, és egy pillanatig azt hittem, mindjárt megkérdezi, hogy nem akarok-e én is elmenni. – Még van itt egy kis elintéznivalóm, aztán megyek vissza.

Kis ujjak ragadták meg a rövidgatyám szárát, és rángatni kezdték. Amikor lenéztem, szürke, nagyon kifejező, és nagyon fiatal szemekbe pillantottam.

– Szia! – mondta Jack.

Vigyorogtam.

– Szia!

– Csinos vagy – jegyezte meg, és pislogott.

– Köszönöm! – Jól van, most már hivatalosan is nagyon csíptem a kiskölyköt. – Te meg nagyon aranyos vagy.

Jack elvigyorodott.

– Tudom.

Nevettem. Látszik, hogy Jase testvére.

– Jól van, ebből elég, Casanova! – mondta Jase, kiitta a teáját, majd az üres poharat a legközelebbi szemetesbe hajította. – Ne csajozz!

Jack azonban elengedte a füle mellett a megjegyzést, és kinyújtotta felém a kezét.

– Jack vagyok.

Megfogtam a kis kezét.

– Én pedig Teresa. Cam a bátyám.

Jack intett nekem, hogy hajoljak le hozzá, és a fülembe suttogta.

– Cam még azt sem tudja, hogyan kell felnyergelni egy lovat.

A srácokra pillantott. A buliról beszélgették, de Jase egyre csak bennünket nézett. Összetalálkozott a tekintetünk, ám éppen úgy, ahogyan minden alkalommal azóta, hogy én is elkezdtem járni a Shepherdre, megdöbbenően gyorsan másfelé pillantott.

A mellkasomban csalódott feszítés jelent meg, és visszafordultam Jackhez.

– Akarsz tudni egy titkot?

– Aha! – A mosolya szélesebb lett, és az egész arca sugárzott.

– Én sem tudom, hogyan kell felnyergelni egy lovat. Mi több, még soha nem ültem lóháton.

A szeme elkerekedett.

– Jase! – kiabálta, és megpördült, hogy a bátyja felé forduljon. – Teresa még soha nem lovagolt!

Ennyit a nagy titokról.

Jase rám nézett, én pedig megvontam a vállamat.

– Így igaz! Halálosan rettegek a dögöktől.

– Akkor mutasd meg neki! – kiabálta Jack, odaszaladt Jase-hez, és szó szerint rátapadt a lábára. – Őt is tanítsad meg, ahogy engem tanítottál!

A szívem hatalmasat dobbant, részben a gondolattól, hogy Jase lovagolni tanítana engem, részben pedig azért, mert tényleg halálosan félttem a lovaktól.

– Nem „tanítsad”, hanem „tanítsd”, különben pedig biztos vagyok benne, hogy Tessnek sokkal jobb dolga is van, mint lovagolni tanulni.

Tess. Felsőhajtottam. A világon egyedül ő használta rám ezt a nevet. Nem is tudom, hogy alakult így a dolog, de nagyon nem volt ellenemre. Cseppet sem. Miközben Jack hangosan kérdezte, hogy miért Teresaként mutatkoztam be neki, Jase pedig elmagyarázta, hogy a Tess csak egy becenév, én visszarepültem a legutolsó alkalomra, amikor így szólított.

„Te el sem tudod képzelni, milyen gondolatokat ébreszt bennem, ha velem vagy”, mondta, miközben az arca az arcomhoz simult, és emiatt hullámokban futott végig a bizsergés a gerincem mentén. „Halvány fogalmad sincs róla, Tess!”

– Nem gond, ha indulás előtt elmegyek, és dobok egy sárgát? Hamarosan mennünk kell – szólalt meg Cam, és visszarántott a valóságba. – Megígértem Averynek, hogy még a buli előtt vacsorázunk.

– Megmutatom, merre van – jelentette ki Jack, és megfogta Cam kezét.

Jase felvonta a szemöldökét.

– Jack, biztos vagyok benne, hogy Cam tudja, merre van a vécé.

– Semmi gond – mondta Cam. – Gyere, öcskös, mutasd az utat!

Ők ketten elmentek a ház felé, mi pedig végre valóban kettesben maradtunk. A gyomromban fura csomó alakult ki. A meleg szellő belekapott a hajamba, és néhány kósza szálát fújta az arcomba.

Jase olyan arccal nézte a foltos gyepen keresztül távolodó Camet és Jacket, mint aki a süllyedő Titanic fedélzetén állva figyeli az utolsó távolodó mentőcsónakot. Mondjuk ez egy kicsit rosszul esett, mert olyan volt, mintha az, ha velem marad, ugyanolyan szörnyű lenne, mintha valaki tengerbe fullad, vagy felfalják a cápák.

Karba fontam a kezemet, és felvontam a szemöldökömet. Idegesen bizsergett a bőröm, azonban ami igazán dühített, az a nyilvánvaló zavar volt Jase viselkedésében. Hiszen nem volt ő mindig ilyen! És legalábbis addig az éjszakáig, amíg megcsókolt, minden sokkal jobb volt kettőnk között.

– Hogy van a lábad?

Megdöbrentett a fordulat, amikor mégis hozzám szólt, és hirtelen nem is tudtam, mit mondjak.

– Ööö, nem rossz. Már alig fáj.

– Cam mondta, mi történt, amikor lesérültél. Nagyon sajnáltam.

– Elhallgatott. – Mikor fogsz tudni újra táncolni?

A másik lábamra helyeztem a súlyomat.

– Nem tudom. Remélem, nem sok idő, míg az orvosok rendbe hoznak. Szóval szoríts nekem!

Jase összevonta a szemöldökét.

– Szorítok. Istenem, ez akkor is gáz! Tudom, milyen sokat jelent neked a tánc.

Csak bólintani tudtam, és a kelleténél sokkal jobban meghatott a hangjából kicsendülő, őszinte együttérzés.

Szürke szeme végre visszatálalt az enyémhez, és felsóhajtottam. A szeme... ha belenéztem, minden alkalommal vagy teljesen kiürült az agyam, vagy legszívesebben örült és vad dolgokat csináltam volna. Ebben a pillanatban olyan sötétszürkének tűnt, mint a viharfelhők.

Jase nagyon nem látszott boldognak.

Az egyik kezével veritéktől nedves hajába túrt, mélyen felsóhajtott, és az állkapcsában remegni kezdett egy izom. A bennem lakozó düh mostanra valami egészen más, és sokkal bonyolultabb érzellemmé lett, ami miatt elszorult a torkom, és égett a szemem. Egyfolytában azt mondogattam magamnak, hogy nem tud róla – hogy

semmiképpen nem tudhat róla, és hogy nem az ő hibája, amiért így érzek, amiért ennyire fáj a kegyetlen elutasítás. Hiszen én nem voltam neki más, mint Cam kishúga! Na és persze az ok, amiért Cam olyan súlyos bajba került majdnem négy évvel korábban, és amiért Jase is minden hétvégéjét nálunk kezdte tölteni. Ami köztünk esett, nem volt több egy lopott csóknál. Ennyi.

Megfordultam, és elindultam a kocsi felé, mert jobbnak láttam beülni, és úgy megvárni Camet. Attól tartottam, még a végén csinállok valami nagyon égőt, például elsírom magam, vagy ilyesmi. Mióta lesérültem, minden napom kész érzelmi hullámvasút volt, és az, hogy Jase-t látom, cseppet sem segített a helyzeten.

– Tess! Várj! – szólt utánam Jase, és egyetlen nagy lépéssel utolért. Olyan közel állt meg, hogy a kopott sportcipő orra kis híján a lábujjaimat érte, majd kinyúlt felém, és tétován az arcomhoz közelítette ujjait. Nem ért hozzám, de a testéből áradó hőt tisztán éreztem. – Beszélünk kell.

2. FEJEZET

A HAJTINCS, AMIT JASE AZ ARCOMBÓL PRÓBÁLT KIFÉSÜLNI, a következő pillanatban már megint visszahullott. Az imént ki-mondott szavak tétován lebegtek kettőnk között. A gyomrom úgy szorult össze, ahogy színpadra lépés előtt szokott. Amikor csak állok ott, pózolva a zsűri előtt, várva, hogy a zene felcsendüljön végre, a mellkasomban hatalmas jégtömbbel. Mindegy, mennyi táncverse-nyen indultam, vagy hány meghallgatásra mentem el, minden alka-lommal átéltem ezt az egyetlen, röpké másodpercet, amikor legszí-vebben kirohantam volna a világból.

Habár ez számtalan alkalommal megtörtént, végül egyszer sem futottam el. És eltökéltem magamban, hogy most sem futamodom meg a beszélgetés elől. Valamikor nagyon régen sokkal gyávább vol-tam. Túlságosan féltem, hogy elmondjam az igazságot Jeremyvel kapcsolatban. Ugyanis Jeremy volt az a bizonyos, pokolból szalaj-tott expasi, és soha, senkinek nem mondtam el, mi történt. Többé azonban már nem voltam gyáva. Itt, Jase-szel szemben egy más csaj áll.

Mélyet sóhajtottam.

– Igazad van. Tényleg beszélnünk kell.

Jase leengedte a kezét, majd a válla fölött hátrapillantott, a ház felé. Nem szólt egy szót sem, csak a hátam közepére tette a kezét. Nem voltam felkészülve az érintésére, ezért ijedtemben ugrottam egyet, és aztán elpirultam.

– Akkor menjünk egy kicsit távolabb!

– Oké. – A szívem annyira erősen vert, hogy attól tartottam, bármelyik pillanatban kiugorhat a helyéről.

Végül annyira messzire azért nem sétáltunk el, csak oda, ahonnan még láhattuk a házat. Biztos voltam benne, hogy egy ekkora birtokon ennél jobban is el lehetne rejtőzni, ő azonban egy karám felé irányított, szemben a lovak legelőjével.

– Nem akarsz leülni? – kérdezte, és mielőtt megnyugtathattam volna, hogy minden a legnagyobb rendben, nagy kezei már a csípőmet fogták. Levegőért kaptam, mert úgy emelt fel, mintha kábé olyan nehéz lennék, mint Jack, aztán a kerítés tetejére ültetett. – Fogadjunk, hogy így sokkal jobb a térdednek.

– A térdem...

– Nem lenne szabad megerőltetned a sok állással – felelte, aztán karba fonta a kezét.

Erősen megszorítottam a durván gyalult deszkát. A térdem volt ebben a pillanatban a legutolsó dolog, amiről szívesen beszélgettem volna vele, ő azonban nem mondott semmit, csak nézett rám átható pillantással, miközben arra vártam, bökje már ki végre, mit is akar.

Persze max. öt teljes másodpercig bírtam, aztán kimondtam az első dolgot, ami az eszembe jutott.

– Milyen hülyeség!

– Micsoda? – értetlenül vonta össze a szemöldökét.

– Ennek a városnak a neve.

Hátravetette a fejét, hogy ne lógjanak az arcába a hosszabb tincsek.

– Neked most tényleg az a bajod, hogy ez a neve a városnak?

– Spring Mills város egyáltalán? Mert te Spring Millsben élsz, nem? – Aztán amikor láttam, mennyire zavartan néz rám, megvontam a vállamat. – Úgy értem, nem Hedgesville-hez vagy Falling Watershez tartozik? Mert csak attól még nem lesz város, hogy valaki odaépít egy bazi nagy hipermarketet!

Jase néhány pillanatig még nézett rám, aztán hahotázni kezdett – mély, nagyon, de nagyon izgató hangon. Isten az atyám, de rémesen csíptem, amikor így nevetett! És mindegy, mennyire haragudtam rá, vagy mennyire szerettem volna teljes erőből tökön rúgni, ilyenkor mintha a nap kelt volna fel.

A kerítésnek támaszkodott, és így pontosan egy magasságba került a szemünk. Kinyúlt felém, majd megölelte a vállamat, és magához vont – éppen elég közel ahhoz, hogy ha felemelem a fejem, akkor az ajkunk csak néhány centire lett volna egymástól. A szívem szó szerint sorozatban dobálta a *plié*ket a mellkasomban. Ha ennyire beindítja, hogy az előbb hipermarketekről meg mondvacsínált városokról beszéltem, akkor azonnal folytathatom a sort... Darksville, Sanghaj és...

– Néha azt hiszem, hogy valami nincsen rendben veled odabent – magához szorított, és az állát a fejem tetejére helyezte. Azonnal a torkomban szakadt a lélegzetem. – De nekem bejön... te jössz be nagyon. Tényleg. Pedig nem is tudom, hogy ez mit mond el rólam.

Még hogy *plié*? A szívem most már úgy ugrált, mint valami nindzsa! Könnyen lehet, hogy e beszélgetés után mégsem fogok a magam csendességében a sarokba vonulni. Lehiggadtam egy kicsit.

– Azt, hogy állati jó vagy?

Jase kuncogott, a keze végigsimított a gerincem mentén, majd eltűnt onnan. Ő is felhúzta magát a kerítésre, mellém.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Aha, valami ilyesmire gondoltam én is. – Hosszú másodperceken keresztül nem szóltunk egy szót sem, és a tekintete végül megállapodott rajtam. A szeme színe most szinte fakókéknek tűnt. – Viszont komolyan nagyon bírlak – ismételte meg, most már sokkal kedvesebben. – És emiatt csak még bizonytalanabb vagyok. Nem tudom, mi volna a helyes. Hidd el, még csak azt sem tudom, hol kezdjem, Tess!

A nindzsa, ami egészen mostanáig a szívemben szaltózott, egy pillanat alatt holtan rogyott össze. Viszont ha tényleg annyira akarja, akkor én szívesen segítek neki a keresésben. Kezdhetnénk mondjuk azzal, hogy miért nem tudott válaszolni egyetlen árva e-mailemre vagy SMS-emre sem, azóta a bizonyos egy évvel ezelőtti éjszaka óta? Vagy, hogy miért gondolja, hogy okosabb, ha már nem járka haza többé Cammel? Ezeket a kérdéseket ugyanis nem volt alkalmam feltenni neki.

– Nagyon sajnálom – jegyezte meg, és ahogyan felsóhajtottam, a szívem kihagyott egy ütemet. – Mindent, ami kettőnk között történt. Mindent elbaltáztam, és rohadtul sajnálom, amiért mégis megtörtént.

A szám szóra nyílt, hang azonban nem jött belőle. Tényleg azt mondta, sajnálja? Úgy éreztem, mintha teljes erőből gyomorszájon vágott volna, mert az én szótáramban ha valaki azt mondja, sajnálja, akkor az azt jelenti, hogy *megebánta*, amit tett. Én azonban nem bántam meg semmit. Nagyon nem!

És a csók... ahogyan megcsókolt, az végérvényesen bebizonyította számomra, hogy igenis létezik fékezhetetlen vonzalom, hogy ha az ember még többre vágyik, az – a létező legkellemesebb módon – valóban fájdalmas lehet, és hogy nem túloznak, akik azt állítják, hogy szinte elektromos szikrázást élnek át, amikor az ajkak egymáshoz